

VICENT BOSCA

Sobre la violència escolar

En els darrers temps, als centres escolars, més encara als instituts, s'ha començat a parlar molt sobre la violència dels estudiants. Fins i tot, en algun poble s'han fet manifestacions de docents i dels mateixos companys dels qui creen aquesta violència. Ja fa temps, la Conselleria d'Educació va fer una enquesta també sobre el tema. I cal dir que, a determinadíssims llocs, s'ha convertit en tota una preocupació. Però, anem per parts.

La primera cosa que cal tindre en compte és que tots els problemes es presenten sempre a l'ensenyament públic. No conec cap centre educatiu privat-subsuvençionat que faça pública cap problemàtica i menys encara aquesta. No seria bo, aniria en contra del negoci i es correria el perill que l'any proper disminuïra la matrícula i el balanç

econòmic. Per tant, la primera cosa a tindre en compte, des de l'ensenyament públic, ha de ser la discreció: eixir als mitjans de comunicació habituals no beneficia en res allò que es vol defensar.

Ací, novament, tornem a veure que les coses es paguen. Si fem un poquet de memòria, quan arribà el PP al poder valencià va anar eliminant els cursos de garantia social, cursos que estaven dirigits a aquelles persones que, per circumstàncies personals, havien estat incapaces de seguir el currículum «oficial». Aquestes persones no tenen més remei que continuar en les classes «normals» fins els 16 anys com a mínim. I així ens va.

Però altre fet, que també es paga, són els canvis en la funció de la inspecció educativa. Potser ja no hi quede cap amic o amiga per a convertir-

lo en inspector educatiu. I això es nota, vaja si es nota. Després de falles vaig presenciar personalment com es passejava un inspector per totes les classes d'un centre, recordant als alumnes que ell era l'inspector, que ell era qui obria expedients, etc. Després, els alumnes preguntaven què era un inspector i què era un expedient, però l'home, segurament, se n'anà molt content a continuar la «ronda». Ara bé, en preguntar-li què es faria l'any que ve amb els alumnes de segon d'ESO que es veieren obligats a repetir per tindre més de dues assignatures suspeses, va contestar que això sí que era un problema. I clar, això sí que és tot un inspector, però no dels que calen al segle XXI.

I el veritable problema de la violència, des del meu punt de vista, no és dels centres. És de la societat. L'han fomentat aquells polítics que programen el que programen a les televisions públi-

ques; aquells que no sols no donen llum sinó que fan molt de fum. Els nostres jóvens no són ni fan res que no vegem a la societat en què estan.

La violència als centres educatius l'han fomentat els polítics que programen les televisions públiques

Però, com que ningú no es vol enfrontar a les famílies, sembla com si per obrir un expedient acadèmic a un alumne fóra necessària una acció molt forta. En cas contrari, res de res. I no hem d'oblidar que molts escolars de centres públics, encara tenen unes ganes immenses d'estudiar. Caldrà, doncs, començar a dir a les famílies que una part fonamental del problema de la violència la tenen elles, els pares. Si rasquem un poquet en qualsevol cas d'aquests, al final sempre se solen trobar hàbits i posats

que, en arribar a l'adolescència, poden provocar actituds que ara sembla que són notícia.

És hora d'assumir cadascú la part del pastís que ens pertoca i mirar d'afavorir un futur millor per als nostres jóvens.

Jóvens jugant amb un gos violent.

ARXIU

Autor/a: Boscà, Vicent

Títol: “Sobre la violència escolar”

Publicat a: revista *Saó* núm. 249 (2001), p. 12

Autor/a del comentari: Núria Sancho Santacreu

1. Qui és l'autor de l'article? En quina secció de quin mitjà s'ha publicat?
2. A quin gènere pertany?
3. Quin és el títol de l'article? Quin altre tipus d'informació no textual ajuda a entendre millor el contingut del text?
4. De quin tipus de violència parla el text? Quin organisme va encarregar una enquesta per a obtenir informació sobre la violència als centres educatius?
5. Segons l'autor, quins altres agents socials, a banda dels centres educatius, tenen part de responsabilitat en el problema de la violència als centres? Escriu-ne el noms i indica en quin paràgraf s'esmenta cadascun.
6. Explica el significat de les expressions *donar llum* i *fer fum* usades en el text: “[...] Aquells que no sols no donen llum sinó que fan molt de fum ”. Reescriu l'oració parafrasejant-la amb les teues paraules i sense alterar-ne el significat.
7. Indica les fórmules lingüístiques (gramaticals o lèxiques) que denoten la presència de l'autor i la seua opinió.
8. Segons l'autor del text, quina diferència hi ha entre els centres públics i privats, pel que fa al problema de la violència?
9. Quina figura d'autoritat fa la “ronda” als instituts? Creus que detectar un problema i no fer res per a solucionar-lo és una forma de violència? Quin problema no resolt esmenta l'autor?
10. Creus que l'autor critica amb la mateixa contundència els polítics i les famílies? Indica quins arguments usa en cada cas (exemples, ironia, analogies...).
11. Què significa la paraula “pastís” en l'oració “És hora d'assumir la part del pastís...”?
12. Estàs d'acord amb l'autor quan diu: “Els nostres jòvens no són ni fan res que no vegem a la societat en què estan.” Argumenta la teua resposta.
13. Creus que el *bullying* o assetjament escolar és un tipus de violència? Per què?
14. Fixa't en la data del text, creus que actualment el problema de la violència a les aules persisteix? Quines formes de violència estan més presents? De quina manera?
15. Organitzeu un debat a l'aula sobre possibles mesures per a frenar la violència. Què és més efectiu per a acabar amb el problema, anticipar-s'hi (campanyes de sensibilització i detecció) o aplicar una sanció o castic (obrir un expedient) una volta s'ha comés?

Fixeu-vos en aquest protocol d'actuació: <https://xtec.gencat.cat/ca/centres/projeducatiu/convivencia/protocols/assetjament-ciberassetjament-entre-iguals/index.html>